

Milí bratři, milé sestry,

pamatuji si na jednu radu, kterou jsem dostal od svého otce. Když jsem měl strach prolézt nějakou dírou, na pohled menším otvorem, povzbuzoval mě: *Neboj se! Když tam dostaneš hlavu, projdeš celý.* A skutečně! Pokud projde hlava, zbytek těla se už většinou nějak protáhne.

Dnes slavíme svátek nanebevstoupení Pána Ježíše Krista, kterého Písmo nazývá hlavou církve. (Ef 1:22; 4:15; 5:23) Tato hlava, Ježíš Kristus, je již v nebesích, v Božím království, v blízkosti svého Otce. A když už je tam hlava, pak tam jednou bude i celé tělo. Pak tam jednou s ním budeme i my, kteří mu věříme a na něj se spoléháme.

Před každou večeří Páně a při každém pohřbu společně vyznáváme svou víru slovy apoštolského vyznání víry. V samotném závěru prostřední části tohoto klasického křesťanského vyznání říkáme o Pánu Ježíši: *„Třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.“* Ale co tím vlastně myslíme, když vyznáváme, že Ježíš vstoupil na nebesa?

To se dnes pokusíme vysvětlit – tak trochu netradičním způsobem. Položíme si totiž nepříjemnou otázku: *Co všechno by se nestalo, kdyby Pán Ježíš po svém vzkříšení nevystoupil na nebesa? Co všechno bychom neměli, co všechno bychom nedostali, kdyby Kristus nevystoupil ke svému nebeskému Otcí?*

Tak tedy za prvé: **Kdyby Pán Ježíš nevystoupil na nebesa, nemohli bychom jej považovat za pravdivého, za pravdomluvného.** Vždyť Ježíš sám mnohokrát předpověděl, že vystoupí na nebesa, že vystoupí k Otcí. Nejen tedy, že otevřeně mluvil o tom, že bude potupen od lidí, že jej nakonec pověsí na kříž, a že třetího dne vstane z mrtvých. On také předpovídal své nanebevstoupení.

Ježíš říká Židům: *Ještě krátký čas budu s vámi a pak odejdu k tomu, který mě poslal. Budete mě hledat, ale nenajdete. A kde jsem já, tam vy přijít nemůžete.* (J 7:33-34). Ale oni jeho slova nepochopili. Mysleli si, že chce odejít mezi pohany, kam se žádnému zbožnému židovi nechtělo.

A když svůj odchod k Otcí předpověděl podruhé, řekl: *Já odcházím; budete mě hledat, ale umřete ve svém hříchu. Kam já jdu, tam vy přijít nemůžete.* (J 8:21). A židé byli tentokrát přesvědčeni, že chce spáchat sebevraždu.

A když o tom Ježíš mluvil se svými učedníky, ti jeho slovům také nerozuměli. *Někteří z jeho učedníků si mezi sebou řekli: "Co znamenají slova 'zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte' a 'odcházím k Otcí'?"* (J 16:17)

Tak lidsky nepochopitelné, neuvěřitelné a nepřijatelné bylo jeho slovo o výstupu na nebesa - už pro tehdejší lidi. Z tohoto pohledu není divu, že dnes Ježíšovu tělesnému vystoupení na nebesa málokdo věří, dokonce často ani sami „křesťané“.

Ježíšovi úhlavní nepřátelé však pokládali tyto Ježíšovy výroky za výslovné rouhání, za Bohu nepřátelské řeči. Bylo to u soudu, v posledních hodinách pozemského života našeho Pána. *A velekněz mu řekl: "Zapřísahám tě při Bohu živém, abys nám řekl, jsi-li Mesiáš, Syn Boží!" Ježíš odpověděl: "Ty sám jsi to řekl. Ale pravím vám, od nynějška uzříte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými." Tu velekněz roztrhl svá roucha a řekl: "Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Hle, teď jste slyšeli rouhání!"* (Mt 26:63-65)

Velekněz obvinil Ježíše z rouhání – ale sám se ukrutně mýlil. Kdežto Ježíš vyslovil pravdu o sobě samém. *Syn člověka jednou přijde s oblaky nebeskými...* Aby ovšem mohl jednou přijít, musí nejprve odejít. Aby mohl z nebe slavně sestoupit, musí nejprve na nebe slavně vystoupit.

To nás vede k radosti, milí bratři a milé sestry. K radosti z toho, že náš Pán pravdivě mluvil o tom, co přijde. Že předpověděl svůj výstup na nebesa – i přesto, že tomu jeho učedníci nerozuměli. I přesto, že na jeho protivníky takové předpovědi působily jako červený šátek na stádo býků. Ježíš, náš Pán, nikdy nemluvil jen tak do větru. Nikdy nelhal a nikdy se nespletl. Jeho slova měla a mají svou vážnost. Jeho slova jsou pravda. Vždyť co řekl, to se vyplnilo. Anebo ještě vyplní.

Za druhé: Kdyby Pán Ježíš nevystoupil na nebesa, nikdy bychom nedostali dar Ducha svatého. Duch svatý by totiž na církev nikdy nesestoupil, kdyby Ježíš předtím nevystoupil na nebesa. Obě skutečnosti jsou úzce provázané.

Je to zvláštní: Učedníci hořce snášeli fakt, že Ježíš chce opustit. Chovali se jako malé děti, které nechtějí pustit otce do práce, neboť nechápou, že kdyby táta zůstal doma, nevydělal by žádné peníze a brzy by neměla rodina co jíst. Pán Ježíš však svým odchodem zajistil učedníkům Boží blízkost v podobě Ducha svatého.

A také jim to říkal dopředu: *Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepříjde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.* (J 16:7) Ne že to beze mě budete mít ve světě horší. Ne že to po mém odchodu budete mít stejné. Naopak: Prospěje vám to – že já odejdu a pošlu vám Přímluvce, Ducha svatého. Ale kdybych neodešel, nepřišel by ani Duch svatý.

A skutečně: Deset dní po Ježíšově nanebevstoupení Duch svatý sestoupil na první křesťany, shromážděné v Jeruzalémě. Dal jim odvahu i moudrost kázat evangelium. Ale také otevřel srdce těch, kteří slyšeli zvěst o ukřižovaném a vzkříšeném Ježíši.

Až tehdy mohli učedníci pochopit skutečný význam Ježíšových slov: *Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.* (J 14:12)

Že snad učedníci mají činit větší skutky, než Ježíš při svém pozemském působení? To je zvláštní. Jak tomu máme rozumět?

No, jen se ptejte: Kolik lidí následovalo Ježíše za jeho pozemského života? Desítky. Možná někdy stovky. Kolik lidí mu skutečně věřilo, důvěřovalo? Trochu víc než dvanáct. A kolik lidí by bylo ochotno s ním dokonce trpět? Pro kolik lidí byl Ježíš tak důležitý a vzácný, že by byli schopni jít s ním cestou kříže? Nikdo takový nebyl!

To se ovšem dramaticky změnilo - s příchodem Ducha svatého o Letnicích. Apoštolové neohroženě káží evangelium. A najednou jsou ochotni pro Ježíšovo jméno také trpět, nejen o něm vášnivě mluvit (Sk 4). A první den po seslání Ducha uvěřilo evangeliu na tři tisíce lidí. (Sk 2:41) Tedy za jeden jediný den mnohem více lidí, než za celé tři roky Ježíšovy pozemské mise. A v dalších dnech, měsících, letech se zvěst o poníženém a vyvýšeném Ježíši nezastavitelně šířila do různých koutů tehdejšího světa – doslova jako požár! Evangelium uchvacovalo jak Židy, tak pohany, jak bohaté a vážené, tak chudé a obyčejné lidi. To jsou ty větší skutky, které křesťané činili - a to všechno díky tomu, že Kristus vystoupil na nebesa a seslal svého Ducha, aby církve vedl.

Tak to říká i Petr ve svém letničním kázání: *Byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte.* (Sk 2:33)

A pro nás je důležité, bratři a sestry, že se od té doby nic nezměnilo. Nic se nezměnilo! Duch svatý pořád vede a buduje církve Kristovu. Dává nám své dary, bez kterých by církve už dávno zanikla. Pořád je s námi. Pořád přichází i do našich srdcí a proměňuje nás zevnitř. Pořád nás usvědčuje z hříchu, vede nás k pokání, ale zároveň nám dává sílu přijmout Boží odpuštění. Duch svatý nás stále více proměňuje do podoby Ježíše Krista, vede nás tedy k osobní svatosti. Ale prohlubuje v nás také lásku vůči Bohu i vůči našim blízkým. Dává nám do srdce touhu po tom, aby co nejvíce lidí kolem nás přijalo Krista za svého Pána, a tak aby co nejvíce lidí bylo spaseno. A pořád nám Duch svatý dává víru a naději, že my sami spějeme do Božího království, tedy do radostného a krásného života bez konce. Nic se tedy od počátku církve nezměnilo. Duch svatý stále působí. Jen my bychom si to měli více uvědomovat, více se otevírat jeho působení a přijímat jeho vedení, více stát o jeho přítomnost.

A za třetí: Kdyby Pán Ježíš nevystoupil k Otci, neměli bychom v nebesích tak úžasného Přímluvce. Kdyby Kristus nebyl v nebesích, dál bychom se právem báli předstupovat před svatého Boha. Když byl prorok Izajáš ve svém vidění v blízkosti svatého Hospodina, strachem málem zemřel. Před Božím trůnem volal: *Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů* (Iz 6:5)

Ovšem s tím už je konec, bratři a sestry! Pán Ježíš přinesl do nebes celé to své vykupitelské dílo, které na zemi vykonal. On vystoupil k Božímu trůnu, aby svému Otci předložil všechno, co pro záchranu tohoto světa učinil. On je ten pravý velekněz. (Žd 7:23-27 – hlavní čtení!) V listu Židům čteme: *Vždyť Kristus nevešel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tváří.* (Žd 9:24)

Pán Ježíš se tedy za nás postavil před Boží tváří. A z trůnu svatosti učinil trůn milosti. A proto my se už nemusíme bát k Bohu přicházet. Jak říká list Židům jinde: *Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.* (Žd 4:16)

Milí bratři, milé sestry, my tedy smíme před svatého Boha předstupovat. Každého dne. Společně i sami. Nahlas i v duchu. Především při modlitbách. Právě při našich modlitbách totiž ve víře smíme vidět Syna Božího na pravici Otce, jak poukazuje na své rány, které za nás utržil, jak poukazuje na svou smrt kvůli záchraně každého z nás.

Představte si, že by vám někdo řekl: *Na, tady máš klíče od prezidentské kanceláře Bílého domu. Klidně se tam běž podívat.* Šli byste (nehledě teď na to, že je to daleko)? Vstoupili byste dovnitř? Záleží na tom, kdo by vám ty klíče dal. Kdyby to byl údržbář z Bílého domu, asi byste jeho nabídku nevyužili. Ale kdyby vám je dal přímo Barack Obama – pak byste možná měli odvahu do Bílého domu vstoupit. Bratři a sestry, to Kristus sám nám umožňuje vstoupit do Boží blízkosti. Nikdo menší než Boží Syn sám. Proto jeho nabídku můžeme směle přijmout. Proto smíme směle předstupovat před Boží trůn – každý den našeho života, až do té chvíle, kdy před Boha předstoupíme skutečně a napořád.

Bratři a sestry, přistupujme před Boha, prosme jej o milost, prosme jej o pomoc, o podporu ve zkouškách a v pokušeních, o posilu v duchovním boji. Přistupujme ale také s pokorou – protože Bůh naše modlitby nevyslyší kvůli našim krásným slovům, a už vůbec ne kvůli našim krásným očím - nýbrž díky svému Synu, který se za nás neustále přimlouvá.

Vždyť apoštol Pavel o křesťanech říká: *Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!* (Ř 8:34) Nikdo nás neodsoudí – ani sám Bůh, který by k tomu měl dostatek pádných důvodů. Pro smrt, vzkříšení a nanebevzetí Ježíše Krista, a na základě jeho přímlyv za nás, však nás ani Bůh neodsoudí.

A pěkně to shrnuje Jan: *Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlyvce, Ježíše Krista spravedlivého.* (1J 2:1) Říká zde dvojí: Varuj se hřešit, křesťane. Vystříhej se hříchu! Utíkej před ním! Nehřeš svévolně! Ale když už zhřešíš, věz, že máš u Otce jedinečného přímlyvce, Ježíše Krista, který tě pro svou vlastní spravedlnost obhájí před svatým Bohem. Nezneužívej toho. Nezneužívej jeho lásky a milosti. Bojuj s hříchem – vždyť i v tom ti Kristus bude oporou. Ale když už v tomto boji upadneš, Bůh tě pozvedne.

Milí bratři, milé sestry, je nám tedy jasné, co všechno bylo v sázce. Co všechno by se nikdy nestalo, kdyby Pán Ježíš tehdy nevystoupil na nebesa. A to jsme jen v polovině! O dalších třech důsledcích jeho nanebevstoupení budeme přemýšlet v neděli.

Dnes nám stačí vědět, že Kristus tím potvrdil svou pravdivost. Že díky jeho nanebevstoupení jsme my obklopeni Boží blízkostí v Duchu svatém. A že díky jeho vstupu na nebesa smíme my před svatého Boha předstupovat. Vždyť Kristus nyní sedí na pravici svého Otce a přimlouvá se za nás.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, chválíme tě, že jsi nezůstal s učedníky na této zemi. Chválíme tě, že jsi vystoupil ke svému Otci. Chválíme tě, že jsi své věrné nenechal opuštěné, žes jim i nám všem dal svého Ducha, který nás ujišťuje o tvé lásce a zároveň naše srdce zapaluje pro tebe a tvé evangelium. Chválíme tě za tvé neustálé přímlyvy u Otce, bez kterých by náš život ležel beznadějně v troskách. A odpusť nám, že si této tvé úžasné péče často nevážíme tak, jak bychom měli. Amen.

ROZPIS PŘÍŠTÍCH KÁZÁNÍ – BIBLICKÉ TEXTY A TÉMATA (dá-li Bůh):

Datum	Biblický text (základ kázání)	Název (téma)
17.5.	Efezským 1:15-23 (a další NZ texty)	Kdyby Pán Ježíš na nebe nevystoupil... (2. část)
24.5.	Skutky 2:1-13	Slavnost seslání Ducha svatého
31.5.	Marek 1:9-13	Ježíš, „hlas z nebe“ a „holubice“ (Trojiční neděle)
7.6.	Marek 1:14-20	Slyšet evangelium a následovat Krista